

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem wydanym w dniu 19 grudnia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt III C 750/16 z powództwa U. 3 N. (...) z siedzibą w W. przeciwko J. W. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo o zapłatę.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 6 czerwca 2008 roku pozwany zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę pożyczki na kwotę 22.850,53 zł. Pismem z dnia 12 maja 2015 roku pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności wobec Banku na rzecz powoda. Powód nabył powyższą wierzytelność w drodze przelewu. Pozwany spłacił ostatnią ratę kredytu w 2009 roku. Po tej dacie nie dokonywał jakichkolwiek wpłat i nie kontaktował się z Bankiem.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest bezzasadne z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. Roszczenie wynika bowiem z czynności prawnej dokonanej z bankiem i jako takie podlega trzyletniemu przedawnieniu. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wskazujące na przerwę lub zawieszenie biegu terminu przedawnienia (wyrok z uzasadnieniem).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów wyrażającej się w uznaniu przez sąd I instancji, że roszczenie jest przedawnione podczas gdy z przedłożonych dokumentów wynika, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia oraz naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, iż powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności w zakresie wysokości, zasadności i wymagalności roszczenia, co stoi w sprzeczności z załączonymi do pozwu dokumentami, a w konsekwencji nierozpoznanie przez sąd istoty sprawy i zaniechanie zbadania podstaw żądania powoda.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania. (apelacja).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania (odpowiedź na apelację).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń, choć być może nieco zbyt ogólnie. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

Otóż na wstępie wskazać należy, że zasadnicza część apelacji sprowadza się do zakwestionowania przez skarżącego oceny dokonanej przez sąd I instancji w zakresie skuteczności zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Ze złożonych dokumentów wynika jednak, iż strona powodowa wniosła pozew jako nabywca wierzytelności od poprzednika prawnego – banku (...) S.A. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Jednakże w takiej sytuacji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (513 § 1 k.c.).

W toku przedmiotowej sprawy pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się zarzutu przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Stosownie natomiast do treści art. 118 k.c. – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej – termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata. Ustalenie dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej krótszego, trzyletniego terminu przedawnienia, jest wynikiem dążenia ustawodawcy do zapewnienia możliwie szybkiego realizowania przez profesjonalistów swych roszczeń. Zróżnicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. nie zależy od charakteru podmiotu, w stosunku do którego roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy, a wyłącznie od rodzaju roszczenia związanego z określonym rodzajem działalności. Roszczenie objęte niniejszym pozewem, jako niewątpliwie związane z prowadzeniem przez kredytodawcę działalności gospodarczej podlega przedawnieniu w okresie 3 lat.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut przedawnienia roszczenia jest zasadny. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stosownie zaś do treści art. 124 § 1 i § 2 k.p.c. po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo, jednakże w razie przerwania przedawnienia przez czynność m.in. przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Roszczenie powoda stało się wymagalne z dnia 2 lutego 2012 roku – dniem wypowiedzenia umowy przez bank. Trzyletni termin przedawnienia upływał więc w dniu 2 lutego 2015 roku. Pozew w sprawie niniejszej wniesiony został 12 czerwca 2016 roku. Przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego bieg terminu przedawnienia został przerwany jedynie w stosunku do banku będącego poprzednikiem prawnym strony powodowej. Jak orzekł bowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 29/16, przywoływanej zresztą przez pozwanego w odpowiedzi na apelację, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Cesjonariusz, który nie jest bankiem nie może zatem skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96-98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128; dalej Pr. bank.), które obowiązywały do dnia 27 listopada 2015 r., nawet jeśli nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 k.p.c.). Wyjątkowość uprawnienia wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. Stąd też orzeczenie Sądu Rejonowego z tego właśnie powodu jest trafne.

Mając zatem na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.